

десятиліть не відмінювалися в повному обсязі та не змінювалися їх кількості, а навики - вони ставали ще більш нагальними. Появляються організованими скоєння поплужє і рвал інших внутрішніх дилем. У зв'язку із викпаленим важливим на наш погляд і перспективним для монографії є розгляд поняття кримінально-процесуального рішення однак слід зробити декілька ппихів щодо самого поняття рішення алже його розуміння нав ковіями є неоднаковим.

Рішення - один з необхідних моментів волювої дії що полягає у виборі пілі дії і способів її виконання. Волюва дія пепелбчає попенелне усвіломплення пілі і засобів дії злійшення дії у лумпі що пепелє фактичній дії обговопення у лумпі пілстав що говорять «за» і «проти» його виконання і т.п. Цей процес закінчується прийняттям рішення.

У процесі розгляду питання про генезис досудового розслідування та процесуального рішення слідчого нами встановлено що досудове розслідування формувалося як самостійна стадія кримінального процесу лосить тривалий період часу. Лише із закріпленням у кримінально-процесуальному законодавстві основоположних принципів процесуального рішення слідчого удосконалювалися та набували унормованої регламентації у КПК.

Сучасна система досудового розслідування вимагає докорінних змін на основі сформованих позитивних історичних цалбачь доктринального визначення місця досудового розслідування ти статусу слідчого належного унормування основ для прийняття ним та реалізації процесуальних рішень так як в результаті історичного розвитку сучасного кримінально-процесуального законодавства воно набуло не лише позитивних прогресивних, але і негативних регресивних ознак та характеристик.

Для будь-яких реформ чи змін необхідні результати глибоких наукових досліджень, а у подальшому - обгрунтовані поступові кроки по їх закріпленню у законодавстві. Внаховуючи викпалене нами сформльоване визначення процесуального рішення слідчого запропонована їх авторська класифікація висловлені рекомендації по імплементації низки норм кримінально-процесуального законодавства зарубіжних країн у КПК України, що сприятиме прийняттю обгрунтованих процесуальних рішень слідчим.

Послілковуючи причинно-наслідковий зв'язок між рішеннями прийнятими слідчим у холі розслідування та судовими рішеннями акцентовано увагу на таких вимогах до процесуального рішення слідчого, як його всебічність, повнота вмотивованість і непепелженість.

Провелений аналіз спеціальних юридичних джерел засвілчив відсутність однакового розуміння науковцями функцій слідчого що спричиняє невзголоженість між собою норм КПК та різноплаповість дії і рішень слідчих при розслідуванні кримінальних правопорушень. Аргументовано точку зору про те, що основною функцією, яку реалізує слідчий є розслідування.

Правовий статус адвоката при наданні правової допомоги свідку у кримінальному провадженні

Скакун І.В., курсант ННПФПСКМ НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Зарубей В.В.*

Відповідно до ст. 59 Конституції України кожен має право на правову допомогу. Після набрання чинності новим КПК 20 листопада 2012 року институт залання свідку правової допомоги змінюється. У п. 2 ч. 1 ст. 66 КПК України лише зазначено що свідок має право користуватися піл час залання показань та участі у проведенні інших процесуальних дій правовою допомогою.

адвоката повноваження якого підтверджуються згідно з положеннями ст. 50 цього Кодексу. У новому КПК України не визначено права й обов'язки адвоката свідка його процесуальне становище, поглядок допуску до участі в допиті та інших процесуальних дій. Це спричиняє відповідні труднощі під час провадження досудового розслідування та судового розгляду [2, с. 89].

Існує нагальна потреба в регламентації в КПК поглядок роз'яснення свідку права на отримання правової допомоги від адвоката. Науковці П. Л. В'ялова та О. В. Панчук вважають, що ст. 137 КПК слід доповнити окремим пунктом про в повістії про виклик свідка повинно бути роз'яснено його право з'явитися на допит або для участі в провадженні інших процесуальних дій з обранням за власним бажанням адвокатом. Якщо виклик здійснюється по телефону або телеграмною спілчий прокурор спілчий суддя суд також повинен роз'яснити свідку означене право. Виняєкзавні науковці пропонують доповнити ст. 135 КПК номною такого змісту: «При особистому влученні свідку працівником правоохоронного органу спілчим прокурором повістки йому роз'яснюється право з'явитися з адвокатом на допит або для участі в іншій процесуальній дії. Про роз'яснення цього права складається протокол» [1, с. 129].

У разі якщо свідок з'являється на допит із адвокатом, він має право бути присутнім під час його провадження; членивати в присутності спілшого короткі консультації свідку з дозволу спілшого ставити йому запитання, що підлягають занесенню до протоколу для уточнення і доповнення до відповіді; висловлювати заперечення проти порушень прав та законних інтересів свідка; застосовувати з дозволу спілшого технічні засоби; знайомитися з протоколами спілчих дій, в яких раніше брав участь свідок; осканжувати рішення, дії чи бездіяльність спілшого в поглядку встановленому ним Кодексом.

Під час провадження допиту свідка адвокат має спілкуватися за тим чи дотримується спілчим час його провадження. Допит не може продовжуватися без перерви понад дві години, а в цілому - понад вісім годин на день.

Якщо час провадження допиту свідка спілчим не дотриманий, адвокат повинен висловити зауваження, яке підлягає занесенню спілчим до протоколу спілчої дії. За певних обставин адвокат під час судового розгляду може заявити клопотання про визнання показань свідка неопвстимими відповідно до ст. 86 КПК через порушення вимог щодо тривалості його допиту.

Під час допиту адвокат має стежити за реалізацією свідком права відмовитися лавати показання проти себе членів сім'ї та близьких полічів. У разі порушень під час провадження допиту адвокат може застосувати передбачені законодавством важелі впливу стосовно незаконних дій слідчого.

У п. 2 ч. 1 ст. 66 КПК зазначено, що свідок має право користуватися правовою допомогою адвоката як під час давання показань, так і під час участі у провадженні інших процесуальних дій. При провадженні такої слідчої (розшукової) дії, як пред'явлення для впізнання, якщо особа пред'являлась свідку, щодо якого вжито заходів безпеки, у протоколі слідчої дії вказується його псевдонім. Л. Д. Удалова та О. В. Панчук вважають, що такому адвокату також необхідно присвоювати псевдонім і вказувати його у протоколі впізнання. Тому що після закінчення слідчої дії протокол має пред'являтися підозрюваному для ознайомлення. Якщо у протоколі будуть вказані справжні дані про адвоката свідка, щодо якого застосовуються заходи безпеки, не виключається, що шляхом незаконного впливу на адвоката підозрюваного буде зроблена спроба дівнатися про дійсне прізвище, ім'я та по батькові свідка [1, с. 113].

При провадженні освідування об'єктом слідчої (розшукової) дії є тіло свідка. Адвокат має слідкувати за тим, щоб ця дія не принижувала його людської гідності. Виникає запитання, як бути, якщо освідування супроводжується

оголошення свідка, а він та адвокат є особами протилежної статі. Науковці вважають, що тут можливі такі варіанти. Якщо перш ніж з'явитися до слідчого для проведення цієї слідчої (розшукової) дії, свідок-жінка звернулася до адвоката-чоловіка для укладення угоди про надання правової допомоги, він має роз'яснити, що їй потрібна правова допомога адвоката жіночої статі. Якщо такий адвокат вже був допущений до участі у процесуальних діях, то він має перебувати впродовж усіх дій слідчого в процесі освідування, крім безпосередньо під час оголошення свідка. Особливу увагу адвокат має приділяти тому, щоб не порушувались права свідка у проведенні примусового його освідування [1, с.116].

Список використаних джерел:

1. Улялова П.Л. Панчук О.В. Надання свідку правової допомоги у кримінальному процесі: монографія – К.: КНТ, 2014. – 160 с.
2. Панчук О.В. Актуальні питання надання правової допомоги в кримінальному процесі України / О.В.Панчук // Проблеми побудови держави та громадянського суспільства в Україні : матеріали наук.-правт. Конф. (м. Київ, 16-17 квіт. 2010р.). – К.: КНУВС, 2010. – Ч. 2. – С. 89-90.
3. Панчук О.В. Адвокат як суб'єкт надання правової допомоги свідку / О.В.Панчук // Проблеми діяльності слідчих органів внутрішніх справ України : матеріали круглого столу (м. Київ, 2 квіт. 2010р.). – К.: КНУВС, 2010. – С. 72-74.

Загальна характеристика відводів у кримінальному провадженні

Червінська С.О., курсант ННПФПСКМ НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Мельник О.В.*

На основі дослідження правового регулювання, теоретичних та прикладних вчень інституту відводу, самовідводу, процесуального порядку заявлення і вирішення відводу, зокрема, посадових осіб, які ведуть кримінальне провадження, можна дійти таких висновків.

Отже, відвід – це процесуальне рішення про усунення особи від участі у кримінальному провадженні, прийняте в результаті задоволення мотивованої заяви сторони про наявність обставин, які виключають можливість участі у даному провадженні, що є гарантією неупередженості посадової особи, яка здійснює провадження. Самовідвід – це процесуальне рішення про усунення особи від участі у кримінальному провадженні, прийняте в результаті задоволення мотивованої заяви зобов'язаної за законом особи до органу або посадової особи, уповноважених приймати відповідні рішення, з повідомленням про наявність обставин, які виключають участь у провадженні.

Відвід створює реальну можливість усунути з законних підстав посадову особу, неупередженість якої викликає обґрунтований сумнів, виступаючи гарантією прав особи, в тому числі на доступ до правосуддя. Інститут відводу посадових осіб, які ведуть кримінальне провадження, забезпечує правогарантуючий ефект, що дозволяє визнати його гарантією правосуддя.

В науковій роботі запропонована наступна теоретична класифікація підстав відводу: попередня несуддівська участь у провадженні; попередня суддівська участь; родинні відносини; заінтересованість в результатах провадження; інші обставини, які викликають сумнів в неупередженості посадової особи, яка веде кримінальне провадження.

Згідно висновкам, встановлено прямий зв'язок між принципом змагальності та інститутом відводу, тому пропонується ч. 3 ст. 22 КПК України викласти в такій редакції: «Учасник процесу не може поєднувати дві або більше